

Kwam hij tastbaar in mijn zicht met een naam en een gezicht

In onze wekelijkse kerkdiensten zingen we met enige regelmaat het mooie lied 161: "Uit Uw hemel zonder grenzen, komt Gij tastend aan het licht, met een naam en een gezicht, even weerloos als wij mensen". De tekst is natuurlijk van Huub Oosterhuis. Donderdag 23 september kreeg deze tekst voor mij onverwachts een hele ingrijpende betekenis. Ik was met een aantal andere vertegenwoordigers van kerkelijk Emmen opgeroepen om naar het Asielzoekerscentrum Emmen (AZC) bij Wilhelmsoord te komen. Daar zou tussen 11 en 12 uur een uitgeprocedeerde asielzoeker worden uitgezet.

Nu gebeurt dit natuurlijk vaker en daar gaat altijd een lange procedure aan vooraf waarbij de overheid na gaat of betrokkene veilig terug kan keren naar zijn geboorteland. Tijdens die procedure heeft betrokkene altijd gelegenheid om zijn verhaal te doen en de situatie bij de rechter aanhangig te maken. Natuurlijk gaat het vrijwel altijd om hele trieste verhalen maar ons kleine landje kan nu eenmaal niet het leed van de gehele wereld op zich nemen. Dus worden vele verzoeken om asiel afgewezen en dient zo'n persoon ons land dan te verlaten.

Maar soms lijkt er bij de behandeling van een asielaanvraag "iets mis" te gaan. En dat was die donderdag het geval. De heer Abdo is een Syrische Koerd en de Syrische overheid staat argwanend tegenover deze bevolkingsgroep. De heer Abdo zegt destijds daarom ook in zijn land gemarteld te zijn. Hoe triest zijn verhaal ook klinkt, het is aan onze overheid om na te gaan of hij daarom asiel kan krijgen. Alleen heeft de betreffende overheidsinstantie er **negen jaar** voor nodig gehad om tot een definitieve afwijzing te komen. Volgens de wettelijke regeling moet echter binnen **28 dagen** vastgesteld worden of iemand al dan niet asiel kan krijgen. Het is onmenselijk om iemand zo lang in onzekerheid te laten. Het probleem voor meneer Abdo is dat Syrië geen inreisdocumenten af wil geven. Dit werd meneer Abdo aangerekend en kreeg hij het stempel van "wil niet meewerken aan zijn terugkeer". En dus zou hij op 23 september tussen 11 en 12 uur uit het AZC op straat gezet worden en zich daar maar moeten redden. Maar de heer Abdo is invalide, zwaar getraumatiseerd en moet dagelijks verzorging en medicijnen hebben..... Ik moet u zeggen dat ik diep getroffen was toen ik de wanhopige man zag in zijn scootmobile met een tasje voorop en een tasje achterop. Daarin zat alles wat hij bezat.

INLIA was al langer bij dit schrijnende "geval" betrokken. INLIA kijkt namelijk niet alleen over de schouders van de overheid mee maar staat ook asielzoekers bij in het zoeken van kansen om in hun eigen land een menswaardig bestaan op te bouwen. Pas als terugkeer naar hun eigen land niet mogelijk is, begeleidt INLIA hen bij hun integratie in Nederland. De gang van zaken rondom de heer Abdo was voor INLIA reden om vertegenwoordigers van de bij INLIA aangesloten kerken op te roepen om tegen deze onmenselijke gang van zaken te protesteren. Tegelijkertijd heeft INLIA bij Tweede Kamer-leden aan de bel getrokken en wat blijkt nu: werkelijk 5 minuten voor 12 uur kwam er een telefoontje vanuit Den Haag dat de minister het dossier nog eens zal bekijken en dat de heer Abdo tot die tijd in het centrum mocht blijven.

Het voelt niet als een overwinning. Het leven van deze man is immers al verwoest. Maar deze ingrijpende gebeurtenis maakt nog eens duidelijk hoe moeilijk het is om een rechtvaardig asielbeleid uit te voeren.

Lia Dukers

(lid van de Hutgemeenschap, Emmen)

(597 woorden)